

Հովհաննես Թումանյան

Գարնան առավոտ

Բարի լուսի զանգեր զարկին
Ջրնգզրնգալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.
Լուսը բացվեց մեր աշխարհքին
Ճրդճրդալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Հովտում առուն խոխոջում է
Գլգլգլալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.
Քամին բարակ շրնկշրնկում է
Ջրգլգլալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Կռունկն եկավ երան կապած

Կրկրդալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ,
Կաքավ քարին տաղ է կարդում,
Կրկրդալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

Հարսն ու աղջիկ հանդերն ելան
Շորորալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ.

Ծաղկանց բուրմունքն անմահական
Սրլսրլալեն անո՛ւշ, անո՛ւշ:

